

Ημερολόγιο Ασημάτων 456

Δημήτρης Τζουμάκας

Ανοσοία ή θάνατος

1.11.21 Ακούγεται άσμα στα βραχεία (ραδιοφωνικά) κύματα στις εννέα το πρωί: «Σκότωσέ με είναι η τελευταία χάρη που σου ζητώ», πρωτομηνιάτικα! Το έχει κάνει ήδη ένας πονόψυχος τύπος σε μία γιατρό που πέρναγε μεγάλη ερωτική απογοήτευση και συγκλόνησε το Πανελλήνιο. Του πιπίλαγε το μυαλό συνέχεια: «σκότωσέ με σκότωσέ με» κι αυτός τη σκότωσε κανονικότητα καθ' υπόδειξή της. Έφαγε κάποια χρόνια φυλακή ο άνθρωπος που κι αυτός κάπου έχανε. Όπως και το τραγούδι.

- 360 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους παγκοσμίως προσπαθώντας να βγάλουν μία ...selfie σε επικίνδυνες τοποθεσίες, σε γκρεμούς, Ωραιοπάθεια και κίνδυνος. Ανοσοία ή θάνατος!

- Εφευρέσεις: Το 2024 οι άνθρωποι θα μπορούν να πετάνε με τα αυτοκίνητά τους και να φωτογραφίζονται εναερίως! Ο κόσμος βγάζει σέλφι μπροστά σε αγριολούλουδα στην άκρη του γκρεμού, σε δυστυχήματα στην εθνική, δίπλα στο σκελετό ιπτάμενου οχήματος που έμεινε από λάδια.

1.11.1825 Μάχη μεταξύ Λάσπης και Εροβίου Θηβών. Μεγάλη νίκη των Ελλήνων με μπροστάρη τον Καραϊσκάκη

2.11.29 7.000 κρούσματα. Κλείσαμε εισιτήριο για Αυστραλία τον Φλεβάρη. Αν είμαστε ζωντανοί κι αν είναι ανοικτοί οι ορίζοντες, αν γίνονται πτήσεις, αν δεν με πιάσει γαστροεντερίτιδα -είναι που θέλω να κάνω και την εγχείρηση στην κήλη αλλά διστάζω όπως κάποιοι που φοβούνται να κάνουν το εμβόλιο. Σαχλαμάρες φόβος δηλαδή, όσο κι αν το 4ο κύμα του covid 19 δείχνει πολύ ζόρικο θα μπορούσαν οι πολίτες και ο υιός μου να κάνουν κάλλιστα το εμβολιάκι τους και να αισθανθούν καλύτερα. Περιμένω να βγει και το βιβλίο «Τίγρις και χαμαι λέων» να το δείξω στην Αρετή και στην Ερिका, στη Μαρία και στον Έμ Τζέι στο Σίδνεϊ, να το πουλήσω στους πάροικους.

3.11.21 Λιακάδα χαρά Θεού σήμερα. Ημέρα (τρίτου) Εμβολιασμού στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας απέναντι από το γήπεδο του Παναθηναϊκού πάντα. Η «αναμνηστική» δόση! Οι ωραίες μας αναμνήσεις!

Ο γιατρός στο τηλέφωνο μπροστά σε ένα τραπεζάκι (ψηποπωλείου) και η αδελφή νοσοκόμα με καθίζει απεναντί του. Μιλάει ευγενικά, όχι σε μένα, στο τηλέφωνο πάντα, χαμηλόφωνα, αλλά τον ακούω. «Θα κάνουμε και μία παρουσίαση στο Σύλλογο Αθηναίων», λέει. «Έχουμε ωραίο χώρο. Είναι ιστορικός ο Σύλλογός μας. Υπάρχουν αυστηρές προδιαγραφές να γίνεις μέλος πρέπει να αποδείξετε καταγωγή διάρκειας 100 χρόνων δηλαδή δεν φτάνει η μαμά κι ο πατέρας να είναι Αθηναίοι πρέπει να πηγαίνεις πιο πίσω...».

-Δεν είναι λίγο ρατσιστικό του λέω, όταν κλείνει το τηλέφωνο, ενώ η νοσοκόμα υψώνει τη βελόνα με το σωτήριο φάρμακο, δεν είναι λίγο αποκλεισμός αυτό «τα Εκατό χρόνια» αθηναϊκής ...Μοναξιάς; Που δεν οδηγούν και πουθενά, σε καμία καθαρότητα, παραμόνο στην Αρβανιτιά. Νομίζω Αθηναίος είναι πια ο Πακιστανός καταστηματαρχής στην Αχαρνών που μου πουλάει σαλιγκάρια σαν βέρος Κρητικός.

-Τι δουλειά κάνετε; αμέσως η γνωστή ερώτηση του επιστήμονος, αντί να με ρωτήσει αν έχω περάσει ...χολέρα

-Το επάγγελμά μου είναι Οδοκαθαριστής στο δήμο των Απελπισμένων, λέω και μπαίνει τέλος στη συνομιλία του Εμβολιασμένου πια με τον οργανωμένο Αθηναίο γιατρό της Λεωφόρου

4.11.21 .... τίποτε δεν είναι χειρότερο από την ομορφιά όπως εσύ κάθε πρωί άλλωστε μου θυμίζεις

αν και ακόμη θα κοιμάσαι κάπου μακριά

(Γιώργος Χουλιάρας: Η χρησιμότητα της ομορφιάς)

«κυρία θα σε αγγίξω»

Θα ήθελα να ήμουν ένας άλλος. Ένας γκόμενος. Με ένα από αυτά τα εμβολιασμένα αυτοκίνητα που θα πετάνε το 2024. Όμως Ο έρωτας γαμιέται. Στον τοίχο της Νομικής. Θα ήθελα να είμαι πιο τρυφερός, να μην είμαι προσβλητικός και είρων, η ειρωνεία είναι αντιπαραγωγική να γίνω ένας άλλος, ένας αθώος, για σένα που χαμογελάς και λειώνουν τα άστρα. «Κυρία θα σε αγγίξω με το νου μου. /Θα σε αγγίξω και θα σε αγγίξω και θα σε αγγίξω/ ώσπου να μου δώσεις/

ξαφνικά ένα χαμόγελο, συνεσταλμένα άσεμνο// (κυρία θα σε αγγίξω με το νου μου). Θα σε αγγίξω/ αυτό είναι όλο,/ απαλά κι εσύ ολότελα θα γίνεις /με απέραντη ευκολία/ το ποίημα που δεν θα γράψω»

E.E. Cummings

5.11.21 «Στέλνω στοιχεία του σκάφους αναψυχής ΤΤΗΒ2» (μου γράφει ο Βασίλης Τσαπαλιάρης από την Ικαρία) που μας επισκέφτηκε σήμερα και συνεχίζει να διανυκτερεύει απέναντι από τη θάλασσα που βλέπουμε από το σπίτι μας στο Τσαπαλιάρατο, απ' όπου φαντάζει εκπληκτικά μεγάλο! Αυτό, φαίνεται να εξηγείται από την περιορισμένη θεά που έχει το σπίτι στο Αιγαίο αλλά και το ασυνήθιστα μεγάλο, για την κατηγορία του, μέγεθος του πλοίου.

Πρόκειται για σκάφος της Μεγάλης Βρετανίας, με σημαία των νησιών Κέιμαν της Καραβαϊκής, νησιά βρετανικής κτήσης στην Καραϊβική, κάπου πιο κάτω από την Κούβα.

[...]

έβρεχε τότε που

ψηφίζανε τα δέντρα

5.11.1961 Είναι μια νύχτα που τη θυμάμαι: Έβρεχε καταρακτωδώς κι έσταζαν τα κεραμίδια που δεν ήταν και πολύ σοί και δεν έφταναν οι λεκάνες που είχαν τοποθετηθεί στα επίμαχα σημεία της τρύπιας στέγης. Η θεομηνία έπληξε τις φτωχές δυτικές συνοικίες Μπουρνάζι, Νέα Λιόσια, Νέα Σφαγεία, Μοσχάτο αλλά και Θησείο και Φάληρο μετέτρεψε το λεκανοπέδιο σε λιμνοθάλασσα κι ο πατέρας μου μας αγόρασε γαλότσες. 43 νεκροί, 300 τραυματίες πέντε χιλιάδες σπίτια πλημμύρισαν - έλεγε το ραδιόφωνο - ήταν μόλις δυό μέρες μετά την επανεκλογή Καραμανλή τότε που μάθαμε πώς ψηφίζανε τα δέντρα που με τον καιρό καίκανε κι αυτά, και ψηφίζουν τώρα μόνο δημοσκόποι και ψεκασμένοι.

«Ημουν ντυμένος Κολοκοιτρώνης, μου λέει σε συνέντευξή του ο ο Νίκος Τσούτας [...]παίζαμε θεατρικό στο κωλ της Αδελαΐδας κι ο παπάς (Flessas) μ'έδεσε πισθάγκωνα μπροστά στο μικρόφωνο για να είμαι πειστικός στο ρόλο μου, φοβήθηκα ότι θα με σουβλίσει σαν τον Αθανάσιο Διάκο!

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».